

Faludy Judit

A tárgyaktól a koncepcióig

*A Dohány utcai zsinagóga 150. évfordulója,
Bán Béla kiállítás (Magyar Zsidó Múzeum);
Szin György emlékkiállítás (Haas Galéria)*

A Magyar Zsidó Múzeum állandó tárlata jelenlegi formájában a kilencvenes évek koncepcióját és rendezési elveit őrzi, a mára elfogadottá és elvárttá vált interaktivitást messze elkerüli. Örömteli esemény, hogy legalább már a megközelíthetőség területén előre lépett. Továbbra is komoly kihívás lenne az állandó tárlat újrendezése és a raktárban elhelyezett igen értékes képzőművészeti anyag a jelenleginél mélyebb összefüggéseket feltáró bemutatása. A bécsi Zsidó Múzeum mintájára láthatóvá lehetne tenni a Közép-Európában egyedülálló kegytárgy-gyűjtemény-raktárat is. Érdeemes lenne magából a gyűjteményből komolyabb válogatást elérhetővé tenni – akár az interneten keresztül – az európai és Európán kívüli (izraeli és amerikai) zsidó és nem zsidó közösségek számára is. Kiemelkedően fontos feladata lenne továbbra is a Magyar Zsidó Múzeumnak, hogy önmagát újradefiniálja és mint brandet (márkát) felfrissítse, felépítését új alapokra helyezze, külső szponzorok megnyerésével támogassa a múzeum fenntartását, emelje a múzeum turisztikai vonzerejét, kikerüljön a zsinagóga árnyékából és részévé váljon a hazai oktatási intézmények programjának. Ez az a pont, ahol szorosabbra lehetne vonni az együttműködést a zsidó nevelési központokkal és az iskolákkal, valamint a dokumentációs központtal is. Fontos lenne, hogy a szakma és az érdeklődők számára is hozzáférhetővé lehessen tenni ezt a nagyon értékes anyagot. Ebben olyan párbeszéd kialakításán kellene gondolkodni, ahol nemcsak egy-egy életmű kerül reflektorfénybe, hanem a különböző korok reflektálnak egymásra. Így például a kortárs képzőművészet is merészen megnyilvánulhatna, miközben a most bemutatott értékek is felszínre kerülhetnek. Jelentős külföldi tárlatok meghívásával, hazai és külföldi múzeumokkal közösen szervezett bemutatókon keresztül a mú-

zeum végre bekerülhetne a magyarországi múzeumok szakmai vérkeringésébe is.

Erre egyelőre a *Dohány körzet 150* című kiállítás nyújt lehetőséget. A Dohány utcai zsinagóga felavatásának 150. évfordulója alkalmából megvalósított tárlaton Toronyi Zsuzsa, a Magyar Zsidó Levéltár vezetője a fenti igényeket a maga eszközeivel a lehető legfrappánsabb módon oldotta meg. A maga fizikai valójában igen kevés tárgy jelenik meg ebben a mind szellemében, mind materiális voltában megújuló, kiemelten súlyos és hangsúlyos múlttal rendelkező térben. „A kiállítás alap gondolata a helyteremtés, otthonteremtés, hangsúlyozva ezzel azt, hogy ez az első épületek egyike, melynek telkét a zsidó közösség már megvehette¹, a Dohány utcai zsinagóga az első reprezentatív 'zsinagóga-stílusban' emelt zsidó imahely, Pest első zsinagógának épített épülete. Építője: Ludwig Förster, a bécsi Ring főépítész. A kiállítást befogadó pince a zsinagóga frigyszekrénye mögötti terület alatt húzódik, de a pincerendszer további részei a frigyszekrény alá is benyúlnak. A zsinagóga és a közösség értékes szertartási tárgyainak egy része ide rejtve vészelte át a holokauszt időszakát. Az 1990-es évek elejének felújításakor a zsinagógát kiszolgáló gépészet egy része ide került, innen biztosítják a fűtést és a szellőztetést.

A kiállítóteret 2009-ben, a zsinagóga felavatásának 150. évfordulójára alakította ki a Budapesti Zsidó Hitközség Dohány utcai körzete.”² A folyamatosan látogatható tárlat tehát a kézzel fogható tárgyak (Aláíróív a MIKÉFE alapításakor, 1842; Feiweil Lipót ülésének nyilvántartólapja a Dohány utcai zsinagóga ülésjegyzőkönyvében, 1859; Feiweil Lipót portréja a Pesti Chevra Kadisa Aggok Házának alapító adományozóit feltüntető díszalbumban, 1874; Stern Samuné által készített tórákőpeny) felhasználásával kor- és

Képeslap (M.ZS.L.)

kultúrtörténeti rajzot vázol fel. Ebben a zsinagóga építésén-építtetésén keresztül a zsidóság szociális helyzetét, mások iránti érzékenységét, a velük kapcsolatban megnyilvánuló toleranciát, hiányában annak igényét is megvizsgálhatjuk.

Ez a kulturális komplexitás a múzeum időszakos Bán Béla-kiállításáról sajnos nem mondható el. A válogatás a Magyar Zsidó Múzeum saját anyagát feltáró sorozatához kapcsolódik, amit 1998-ban *Diaszpóra és művészet* (válogatta és rendezte: Thury Levente, Szegő György és Faludy Judit) címen megrendezett, széles spektrummal rendelkező tárlat vezetett be. A Sugár Andort, Perlmutter Izsákot és Vajda Lajost bemutató kiállítássorozatban Gábor Anna, a Zsidó Múzeum munkatársa sokat tett azért, hogy ezeket az életműveket megismertesse a közönség szélesebb rétegeivel. Ez a legnagyobb érdeme, és ez az, amiért az általa rendezett bemutatók messze kiemelkednek a múzeum – amúgy legtöbbször szakmai visszhang nélkül zajló – egyéb tevékenységei közül. A Pécs 2010 Európa Kulturális Fővárosa rendezvény elhúzódnó építkezései miatt olyan gyűjtemény anyaga maradt ki a válogatásból, ami bizonyára jelentős mértékben hozzájárulhatott volna a tárlat mozgalmasabbá tételé-

A Dohány utcai zsinagóga.
Vágó László fényképfelvétele (M.ZS.L.)

hez. Amit most láthattunk³, az egy komoly kronológiai elrendezés, melynek keretein belül a jelentősebbnek tekinthető grafikai lapok önálló egységet képeztek. Bán Béla, aki az itthoni akadémikus képzést az Iparművészeti Főiskola grafikus szakán Helbing Ferencnél, a Képzőművészeti Főiskolán pedig Rudnay Gyula osztályában végezte, a Szocialista Képzőművészek Csoportjának alapító tagjaként elvi megfontolásból csatlakozott a szocreál művészethez, a mostani tárlat alapján megítélve nem emelkedhetne ki a tömegművészetből. Érzékeny ceruza-, szén- és tollrajzait nézve viszont fölmerül a nézőben a kérdés, hogy az élete végéig aktív művész hová jutott ekkora tehetséggel és ezzel a határozott, ügyesen sűrítő narratív felfogással. Munkáin Barcsay Jenő, Vajda Lajos, Ámos Imre hatása érződik. Az elsőtől a táj absztrakt felfogását, a mára a patchwork világába száműzött, a fotó- és a landart-művészetben kényszerből tetten érhető felülnézeti tájbrázolást; a másodiktól a figurativitás megbontását; a harmadiktól pedig a sötét földszínek használatát emelte be munkáiba.

A Zsidó Múzeum kiállításán a művész akadémiai tanulmányai mellett az alkotás fázisai is tetten érhetőek néhány témaváltozat egymás mellé kiállított változatán. A gesztusok gyakorlatilag a kiállítás teljes anyagában vissza-visszatérnek. Az olvasó ember fejét támasztó, vagy a könyvben az írást követő mozdulata egy új kontextusban a *Félelem*⁴ című kép aggódást kifejező testtartásában köszön vissza. Az egész kiállításon ez az egyik legmerészebb alkotás, ahol a reneszánsz ruházat élénk színekkel párosul. A figura annyira erőteljesen fejezi ki érzelmeit, hogy el sem fér a rendelkezésére álló képsík keretei között, a túlzott rövidülésben bemutatott férfi meggörnyed a ránehezedő súly hatása alatt, hogy majd egy követ-

kező pillanatban felegyenesedjen és kitörjön. Az arcok maszk mögé rejtése a vajdás-kubista képszerkesztésben ismétlődik. Az előbbi lineáris szerkesztése és a folthatásra építő konstrukció keveredik, váltakozik egymással. Ez a kifejezési forma egészen a hetvenes években készült munkáig nyomon követhető. Akkorra Bán Béla, túl a Szocialista Alkotóművészek Csoportjának megalapításán és felbomlásán, az 1940–44 között megélt többszörös munkaszolgálaton, egy párizsi ösztöndíjon és az ottani két bemutatkozó kiállításon⁵, az Európai Iskola vonzaskörében eltöltött időszakon, túl a Magyar Képzőművészeti Főiskola-i tanítás intenzív periódusán⁶, túl két Munkácsy-díjon⁷ és a tel-avivi főiskolán eltöltött néhány évén, egy Nordau-díj elismerésével a háta mögött úgy tűnik, inkább visszafelé tekint. „Az internacionális proletár-emblematika képi topozait a harmincas évek elején már az előzményektől messze távolodó modorban, az új tárgyiasság, a Neue Sachlichkeit szellemében festi meg.” – írja róla Várkonyi György kiállításmegnyitó beszédében.⁸ Bán Béla fogalmazásmódjában erősen tükröződik Barcsay Jenő monumentális mozaikterveinek, pannóinak hatása. A negyvenes években maga Bán is tervezett szocreálban gyökerező muráliákat (*Pannóterv*, 1948 k., magántulajdon). Inkább a grafikai lapok közé helyeztem volna a *Ferdinánd-hídon* címmel jelzett Derkovits Gyula munkásságához kapcsolható, nagy erejű művet.⁹ A sötétkék színvilágban tartott képen két munkás a nézőnek háttal a távoli fény felé tart a havas hídon. A szokatlan, fekvő téglalap alakú képfelület majd a *Pannóterven* tűnik föl újra, igaz, ott már a narratív ábrázolás helyett az egymás mellé állított állóképek jelennek meg. A Dési-Huberi koloritot és figurabeállítást idéző *Szendergő*¹⁰ a bemutatott festmények közül talán az egyetlen természeti környezetbe helyezett figura. A kiállítás harmadik részében helyezkednek el a grafikai lapok. itt érezzük leginkább a művész gyors átlátó képességét és briliáns rajzi tudását. Az egyetlen tisztán architekturális mű, talán az egyik leglíraiabb rajz, a *Tűzfalak*.¹¹ A *Tükrös önarckép*¹² filmszerű, színpadi jelenetet leképező fogalmazásmódja népi motívumokat emel be az életműbe. Tusrajzainak egymásba fonódó, üres, antropomorf sziluettjei¹³ Pierre Alechinsky és Pablo Picasso grafikáival rokonítják az alkotót. A feltartott kezű emberalak feltűnése új összefüggésekre világít rá, a vitruviánus ember mozdulatát idézi. A leginkább expresszív hatásúak a munkaszolgálatok idején készített jegyzetlapok, ahol kevés vonallal felvázolt halott katonák,

félelemtől összegörnyedt, rettegő alakok jelennek meg. „Bán nem montíroz látvány-fragmentumokat, nem használ biblikus jelképeket és utalásokat: a rendelkezésre álló vizuális alapkészlet (vonal, szín, folt, ritmus) hatásának fokozásával ér el saját szürrealizmusához.”¹⁴

Az egész tárlat kulcsfigurája lehetett volna az a Dávid Katalin, aki két képen, egy finom rajzolatú pasztellen és egy olajfestményen is megjelenik, most kicsit eldugva. Érdemes lett volna magyarázó szöveget fűzni a művészettörténész alakjához. Önéletírásában Dávid Katalin így fogalmaz: „Unokabátyám, Barcsay Jenő, 1947-ben elvitt, mint utolsó éves egyetemi hallgatót, Lyka Károlyhoz. Művészettörténetről beszélgettünk, és Lyka azt mondta: úgy látom, hogy maguk nem tudnak majd utazni. Hát lehet-e művészettörténetet, akár csak a teljes magyart, hát még az európai művészetet, közvetlenül tanulmányozni – ha nem utazhatnak? Akkor, ott, elhatároztam, hogy ikonográfiával foglalkozom majd, mert ahhoz megfelelő tágasságot a kitűnő reprodukciók is biztosítanak. Talán még jobban, mint az eredeti, mert hazavihetem, és írás közben rápillanthatok. Tanulmányozhatom az ábrázolás-tant. Ennek egy nagyon szép területe a jelképek vizsgálata. Így kez-

Bán Béla: Dávid Katalin portréja. 1950 k. (magántulajdon)

Bán Béla: Ülő nő, 1940. (MNG)

Bán Béla: Férfifej, 1943. (MNG)

Bán Béla: Fej és külváros, 1946. (MNG)

Bán Béla: Két figurás kompozíció, 1947. (MNG)

dődött. Később, mert keresztény, szakrális ikonográfiával akartam foglalkozni, elvégeztem a teológiát. Így kerültem a Biblia 'mögé' – s már ötvenöt éve kutatom.¹⁵ A Zsidó Múzeum Bánkiállításának középső termében egymástól távol helyezkedik el egy keresztre feszítés, két tájábrázolás, *A kijevi templomtorony*¹⁶. Közéjük ékelődve az első teremből ismert gesztusú gondolkodó tanulmányfigurája, a *Barbárok* túl színes kompozíciója, a korábban már említett *Ferdinánd-hídon* című jelenet. Szintén magyarázat nélkül marad az 1955-ös *Őnarckép*¹⁷ konkrét kapcsolódása. Míg a női portré a reneszánsz művészet örökségéként igyekszik a szocreál keretein belül is attribútumokkal felruházni és „hivatali környezetben” bemutatni a megjeleníteni kívánt teljes alakos figurát, addig az önmeghatározás az arc megformálására szorítkozik. Szép lett volna a festőművész előtti tisztelgést kiegészíteni és egyúttal megemlékezni az egyházügyekért felelős szakértőről is. Fia, Hídvégi Máté így emlékszik Bán Bélára: „Élnek még kortársai. Emlékezetükben Bán Béla tisztességes, igazi művészként maradt meg. Mosolygós volt. Keveset beszélt, de ha szólt, akkor töprengőn. Említik azt is, hogy magányosnak tűnt, de mindenkinek kívánta a sikert. Nehezen barátkozott, de minden embernek az igazságot és a szabadságot akarta. Művelt, olvasott, verset, zenét szerető humanista volt.

Emléktábla nem jelzi azt a Margit körúti (Mártírok útja) házat, amelynek utolsó emeletén Bán Béla egykori műterme volt.¹⁸

A téli kiállítási kínálat másik jelentős tárlata a Haas Galériában volt látható.¹⁹ A műkereskedő-műgyűjtő galériatulajdonos a Bán Bélával kortárs művészek munkáit „Merítés a KUT-ból” című sorozatában mutatja be. Barcsay Jenő, Dési Huber István, Frank Frigyes, Ilosvai Varga István, Karikás Ilona, Kmetty János, Medveczky Jenő, Modok Mária, Paizs Goebel Jenő, Schubert Ernő, Sugár Andor és Szin György műveiből válogat. „A sorozat célul tűzte ki, hogy a két világháború között működött modern szellemiségű művészcsoporthoz, a Képzőművészek Új Társaságának (KUT) alkotóit mutassa be: kicsit hasonlóan, mint egykor a huszas, harmincas években működő kis galériák – a Belvedere, a Helikon, a Tamás Galéria stb. Markáns különbség, hogy ebben az esetben retrospektív jellegű, visszatekintő és nem utolsósorban feltáró jellegű kiállításokról van szó.” – határozza meg saját helyét és szerepét Haas János.²⁰ A galerista szintén törekszik arra, hogy bemutatóin komplex módon járja körül a kijelölt témát. Irodalmi, zenei be-

Szin György: Bánat

(Vázlat az Aranykor című festményhez). 1938 (MNG)

mutatókat, szakmai tárlatvezetéseket szervez. Együttműködése a Zsidó Múzeummal a kilencvenes évek óta folyamatos. Szin György életművét bemutató mostani kiállításán a múzeum gyűjteményéből a festő Goldmark Károly szülőházát megjelenítő képét állította ki.²¹ A nemrég előkerült, eddig ismeretlen hagyaték, az egész életmű megérdemelné, hogy olyan kiállító térben kerüljön bemutatásra, ahol nagyobb a tér, a művek levegősebben tudnak megjelenni és nem zsúfolódnak olyan szűk helyre, mint a Haas Galéria két kis szobája és a folyosó. Rettentően érdekelne, vajon mi lehet ezen új anyag provenienciája. Több mint tíz évvel ezelőtt egyszer egy barátnőmmel eljutottam Erzsébet nénihez, Szin György húgához, maga is festő özvegye volt. Mutatta a kissé matisse-os, picassós, könnyed vonalvezetésű, talán még a szecesszió stilizált mozgalmosságának hatásától sem idegen rajzokat. Még beszélgettünk is róla, mennyire érdekelne, hogy

Szin György: Könyöklő nő, (Feleségem), 1935 k.
(Magyar Képzőművészeti Egyetem)

Szin György: Szentendre, 1940 k. (magántulajdon)

Szin György: Séta a parkban (Sétakocsizás), 1938 előtt, (magántulajdon)

foglalkoztam a mester munkáival. Azután más irányba vezetett az utam, és a tervezett interjú egyre csak húzódott, végül teljesen elmaradt. Pedig a kilencvenes évek elejétől tudtam, hogy létezik egy alapítvány, az Osiris Alapítvány, amely kifejezetten az elfeledett művészek életművét kívánja feldolgozni. Mára az egész kezdeményezés eltűnt. Az alapítvány érdeklődési köréből kiemelhetjük pl. a Kovásznay-életművet, ami mára Iványi-Bitter Brigitta működésének köszönhetően ismét a művészeti szcéna részévé vált.²² Szin György bővebb bemutatását pedig a kiállítás kurátora, Kopócsy Anna is a legmesszebbmenőig támogatja. Így ír róla a kiállítás bevezetőjében: „... nem egy kis mester közepes műveiről beszélünk. [...] Abban a progresszív művészi körben mozgott, mely a szentendrei művészethez köthető, az Ámos Imre, Vajda Lajos, Paizs Goebel Jenő által fémjelzett szürrealiasztikus vonulathoz.”²³ Az 1906-ban született festő életműve összesen 10 év leforgása alatt bontakozott ki, hiszen 1944-ben munkaszolgálatosként tűnt el a Kurszk környéki Obojanban. 1933-ban végezte a Képzőművészeti Főiskolát, Benkhard Ágost tanítványaként. 1934-ben a Szinyei Társaság Tavasz Szalonján elnyerte a Nemes Marcell utazási ösztöndíját. Ahogy Bán Béla, Szin is Párizsba ment először, majd a szentendrei festők között találjuk.

A kamarakiállítás bevezető részén grafikai műveket láthattunk, krokikat (későbbi kidolgozáshoz gyorsan felvázolt rajzokat) a művészársokról, antikizáló, szimbolikus tartalmakat is bemelő témafelvetéseket, portrékat. Ezek közül az egyik legszebb mű a *Bánat*.²⁴ A szintén kronologikus elrendezésű kiállításon ugyancsak erre a területre koncentrálnak a korai művek, mint például a *Könyöklő nő (Feleségem)*²⁵ – Ringler Livia zongoraművésznő portréja. A Derkovits Gyula hatását tükröző *Halász*²⁶ kicsit kilóg az életmű most bemutatott szeletéből. Inkább útkeresésnek tekinthető. A kemény kontúrokkal és erősen tagolt felülettel megrajzolt tárgyakat merész kép-kivágással és a függönyök lágy anyagszerűségével ellensúlyozza a művész a párizsi művészeti befolyást tükröző *Külátás a műteremből*²⁷ című festményen. Kopócsy Anna a „kiteljesedett korszak” művei közé a párizsi időszak alkotásait rendezte, de ide kerültek az olaszországi utazás emlékeit feldolgozó művek is. Itt kapott helyet az *Aranykor*,²⁸ a *Sétakocikázás*,²⁹ a *Parkrészet alakokkal*.³⁰

Szin György munkáin a fenti utazások ellenére, vagy talán éppen azok hatására kevésbé hangsúlyosak a nagypolgári témák, sokkal inkább a művészvilág és egy elveszett Árkádia nosztalgikus

emléke utáni vágyódás kristályosodik ki. Csak remélni lehet, hogy Kopócsy több éves kutatásai és Haas János lelkesedése további eredményeket hoznak és a művészt még szélesebb szakmai és laikus közönség előtt sikerül majd megismertetni.

JEGYZETEK

- 1 1840-ig a zsidók ingatlant nem birtokolhattak.
- 2 Toronyi Zsuzsa: Dohány utcai zsinagóga történetéről szóló kiállítás szövegei, 2009, 15. tábla.
- 3 Bán Béla centenáriumi kiállítására 2010 október 12 – 2011. január 9. között volt látható.
- 4 *Félelem*, 1956, olaj, vászon, 100x70 cm, magántulajdon.
- 5 1947-ben kapott ösztöndíjat, még abban az évben Bálint Endrével, majd 1957-ban volt grafikai kiállítása a Galérie R. Creuze-ben.
- 6 1951–1956 között tanított, 1956–57-ben Franciaországban, 1958–1963 Argentínában élt. 1963-ban költözött Izraelbe, haláláig, 1972-ig Tel Aviv-ban lakott. 1965-től a tel-avivi Képzőművészeti Egyetemen volt tanszékvezető professzor. Nordau-díjjal tüntették ki.
- 7 1950, 1953.
- 8 <http://www.zsidomuzeum.hu/flashgallery-15.html> (letöltve: 2011. január 13. 0:09).
- 9 1937, papír, akvarell, magántulajdon; Bán Béla Derkovits Gyula fametszetei címmel írt is kortársáról (*Szocializmus*, 1936/6. – forrás: Pataki Gábor szócikke, http://artportal.hu/lexikon/muve-szek/ban_bela Letöltve: 2011. január 13. 0:09).
- 10 1939, MNG.
- 11 *Tűzfalak*, 1939, papír, akvarell, magántulajdon.
- 12 *Tükröző önarckép*, 1940, papír, akvarell, j.j.l. Bán, 940. VII., magántulajdon.
- 13 Két figurás kompozíció, 1946, papír, ceruza, magántulajdon.
- 14 Dr. Várkonyi György. <http://www.zsidomuzeum.hu/flashgallery-15.html> (letöltve: 2011. január 13. 0:09).
- 15 <http://www.freeweb.hu/mkdsz1/n24/davidkatalin.html> (letöltve: 2011. január 13. 0:09).
- 16 *Kerevztre fesztítés*, 1946, papír, akvarell, Szombathelyi Képtár; két tájbrázolás: *Balcsi táj*, én, magántulajdon; *Szentendrei táj*, 1930, papír, akvarell, magántulajdon; *A kijevi templomtorony*, 1943, papír, akvarell, magántulajdon. Utóbbi a Dávid Katalin-porték társaságában.
- 17 *Önarckép*, olaj, vászon, MNG.
- 18 <http://or-zse.hu/banbela2010-1.htm> (letöltve: 2011. január 13. 0:09)
- 19 2010. október 14 – november 27. között.
- 20 http://www.haasgaleria.hu/cgi-bin/index.cgi?parancs=kiállítás_eddi&parameter=10&lang=hun (letöltve: 2011. január 13. 0:09).
- 21 *Goldmark Károly szülőbáza*, 1930-as évek vége, olaj, vászon, 62x70 cm, j.j.l.: Szin.
- 22 <http://www.kovasznaigyorgy.hu/> (letöltve: 2011. január 13. 0:09)
- 23 Kopócsy Anna: Szin György kiállítása, tárlatvezetés szövege, p. 1.
- 24 *Bánat* (Vázlat az Aranykor című festményhez), 1938 előtt, papír, tus, 390x230 mm, j.l.j.: Szin György, Magyar Nemzeti Galéria, ltsz.: F. 63.198.
- 25 *Könyöklő nő (Feleségem)*, 1935 körül, olaj, vászon, 78,5x90 cm, j.j.l.: Szin Gy., Ajándék Szin György hagyatékából, USA 2009 – Magyar Képzőművészeti Egyetem, ltsz.: 37/1.
- 26 *Halász*, 1934, olaj, karton, 125x88 cm, j.j.l.: Szin Gy., magántulajdon.
- 27 *Külátás a műteremből*, 1934 körül, olaj, vászon, 69x56 cm, j.j.l.: Szin Gy., magántulajdon.
- 28 *Aranykor II.*, 1930-as évek második fele, olaj, vászon, 90x110 cm, j.j.l.: Szin Gy., magántulajdon.
- 29 *Séta a parkban* (Sétakociszás), 1938 előtt, olaj, vászon, 99x118 cm, j.j.l.: Szin Gy., magántulajdon.
- 30 *Parkrészet alakokkal*, 1930-as évek második fele, olaj, vászon, 75x75 cm, j.j.l.: Szin Gy., magántulajdon.